אליהו קירצינר

אליהו, בנם של קדיש ורחל קירצינר.

נולד ב- כ' בחשוון תרס"ה 29.10.1904 בראשון לציון.

ב- 16 לאוגוסט נחטף ע"י כנופיית ערבים

ועצמותיו נתגלו באוקטובר 62.

Scanned with CamScanner

אליהו החל את ליאודיו ב"תלאוד תורה" ואחר כך עבר לביה"ס "חביב".

עם סיום ליאודיו בביה"ס העאאי הצטרף אל אביו ואחיו לעבודות בינין ובאשך הצאן הפרץ לקבלן עצאאי.

Scanned with CamScanner

בתחילת 1927 נשא לאישה את אסתר, בת גליץ ושרה סלומון
מראשון לציון שאותה הכיר עוד איתי ליאודיו בביה"ס הסמאי.
בשנת 1928 - תקופת המשבר בעקבות הבניה בארץ, החליט אליהו
קרינר להגר עם משפחתו לאוסטרליה.
בעיר אלבורן היה סוחר מצליח ומעורב בחיי הקהילה היהודית במקום.
הוא שימש גם כגזבר וכחבר ההנהלה של אגודת הספורט ה"כוח"
וגם כחבר ההנהלה של "תלמוד תורה" שבו למדו ילדי הקהילה
היהודית במקום.

בגלל קשיי האשפחה להסתגל החליט אליהו קרינינר לחזור לארץ ובשנת 1933 חזר אליהו ארצה עם אשפחתו

הוא חזר לראשון לציון, הצטרף לארגון ה"הגנה" והיה גם פעיל בחיים הציבוריים בעולת יהודה שבה הוא בנה את ביתו

Scanned with CamScanner

תלמוד תורה «השכלה»

THE "HASCOLA" HEBREW SCHOOL

60-62 AMESS STREET, NORTH CARLTON N.4.

Melbourne, July 9th 1933

ידידי יום א' לפרי יהונן נתן לו את ברית שלום, ש' תרל"ן פה מלבורן תל"
לחקון חבר הועד ונאבר הכתי לשלוח מלבורן עד אליהו עירוני ובאיתו הנ"ל
ינרח נים ואור - כשעל הבקר הבא.

חבר אחד יקר ונכבד!

לרגלי עליתך לארץ ישראל הננו להגיש לך את ברכתנו הלבבית בשם כל חברי הועד
הדר עבודתך הנאמנה שיגעת ועמלת עדום הוסד האמר הקדוש והיקר הזה, שאתה
מייחס אז המעלה והמבחן ותאר בשית את עלבתך האמונה ולחת את תפקידך
על כל פותר טוב לעבות כל הקשרים וחבני הנעל שעצרו על דרכך. ובחלק לה
הנו יכולים זכות לאשר כי עבודתך גדלה ותעש חול האמר קטן ולבר עבכול גדל ונעל
ובה לעמוד הרם ומרם ונעש הרי הלולים קדש לה. ואתה חברנו היקר הנעל כי
ברכתך קשה עלינו אחד אך נחת נחתנו כי אולם אתה לחבלנו הקדושה הארץ
שר בנו כל ישראל לה נשמות ואולי נכה עוד גם אנחנו לעלות ולבנות את ביתנו הנאמן.
והננו מחלים לך ולשפחתך כי תשיגו אל אחוז הפלבה בשלום ותלוה נא אתכם
ברכתנו החמה ותבלו שם את ימיכם הנעימים ותהיו לברכה לבית ישראל. והננו
מקוים כי לא תשכח את אחיך הקולה הנה שבידי רבון אחד לשמו ברכה ולקבל
ברכה רוחנית מן הדגל הרוחני בישראל.

בברכת לבתכם ובוחכם לשלום ובתקוה להתראות באחוז הננו חותמים

חברי הועד

יעקב - זוי לסדרמן
מאיר הנשיא - שלמה קם בדי
הקבר - שמואל מרדכוביץ
מזכיר הכבוד - א. כל פרנ

דניאל מיידרמאן
חיים שאולס
יעקב גולדנר הסחזאי

ש. אבול הישון
והלל

בתקופת האורות נקנה להצלת גיסו הקטן אשה לייזרוביץ'
לקבל על עצמו עבודות בניין בקבלות האחנה האסירים בסתלית
כשסיים את עבודתו, נאלץ בעל השפל בעקב הבנייה לחפש עבודה
באפסל האלח בסתלית. אחרי שהתחיל לעבוד חלה וחזר לנחלת יהודה
כשהבריא נסע לסתלית כדי לגבות שכר עבודה שאפסל האלח
עוד לא שילם לו
כשהתארח אליהו בביתם של גיסו הקטן לייזרוביץ' ואחותו ברוריה
נחטף נשק יחד עם כל האשפחה ע"י כנופיית ערבים
שבראשם עאד אבו-דורה

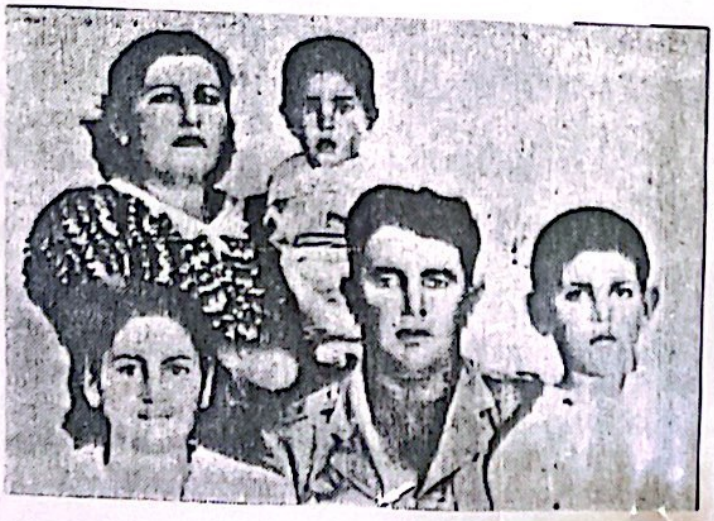

אליהו נסע ולא חזר הביתה

היום יובאו למנוחות בבית העלמין בראשון־לציון עצמות הקצין ליזרוביץ. אשתו ברוריה וניסו אליהו קירשנר ז"ל

— מאת א. פלג —

היום בשעה ארבע אחר־הצהריים תתקיים בראשון־לציון החלוויה של משה לזרוביץ, אשתו ברוריה וניסו אליהו קירשנר ז"ל, שנחטפו באונטפס 1938 ממחנה האסירים בעתלית ונרצחו ע"י אנשי כנופיית אכרדורה. עצמות השלושה, שנתגלו בעקבות רשימה ב„מעריב", יובאו למנוחות בבית־הקברות הישן.

אליהו קירשנר נולד ב-1903 בראשון-לציון והיה בן לסשפחה מהראשונים במקום. על יסוד האחרונים ואסון החסידה מספרת אסתר קירשנר, אלמנתו, המתגוררת עתה בנחלת יהודה: „גם אני ילידת ראשון לציון", אומרת אסתר, „בעלי ואני למדנו בבית-ספר אחד — „חביב". בשנת 1927 התחתנו. בעלי לאחר שסיים את בית-הספר פנה לחיי עבודה. הוא נהפך לקבלן בנין".

חמש שנים באוסטרליה

האולם. אליהו קירשנר נוסע אומר לבקש את פולו — לזמן קצר ביבשת אחרת. הוא יוצא עם משפחתו לאוסטרליה. „שם התמודדנו — מספרת גברת קירשנר — חמש שנים.

אבל האקלים לא היה בריא בשבילו וחזרנו ארצה עם ילדינו. כאן היה עדיל — סרבים אחרים ב„הגנה", התמסר לפעילות בבית-הספר ויכולה אני לומר בלב בטוח שהוא היה אדם חביב על כל מכיריו וידידיו".

בהקיפת המאורעות עברה תקופה קשה על משפחת אליהו קירשנר. הוא משאיר את משפחתו במושב המטוך לראשון-לציון — נחלת-יהודה ועובר לעבוד במפעל לייצור סלח בעתלית. „בעבודה זו מספרת האלמנה. „סדר אותו הגיס משה לזרוביץ. הוא היה הוזר לשבתות הביתה ובשאר ימות השבוע לא ראינו אותו. לאחר שלקח בשמחת החלים לחזור הביתה".

נסע לנבות כסף

האולם, הטול האכזר ציפה לאליהו קירשנר לא בעיד ה-

אליהו קירשנר ז"ל

בילדיים כי אם בעתלית. „זה היה כך — מספרת גב' קירשנר — „מפעל המלח נשאר חייב לו שכר-עבודה ואליהו החליט לנסוע לשם כדי לגבות כסף זה. היתה אז תקופה שהבנוסיות השתוללו ואנו דאגנו לו. אך הגיס, הקצין משה לזרוביץ, כשביקר אצלנו אמר: החשש הוא הנסיעה בדרכים, כשיהיה אצלי במחנה האסירים בעתלית אין לו מה לפחד יותר. יש לי נשק. והוא שלף אקדח והראה לנו אותו ובעלי נסע... האשה מוחה דמעותיה ומוסיפה — „הוא נסע ויותר לא חזר."

בתחילת הסתירו מאסתר קירשנר שבעלה נחטף יחד עם משפחת לזרוביץ ע"י כנופיית אבו-דורה. היה שמץ של חקוות ולמה להחריד את האשה. „הייתי אז עם ארבעה ילדים, הבן הבכור אייבי — היה אז בן שבע — מקסי רחל ואורה שהיתה אז תינוקת בת חודשיים". אולם עד מהרה נודע הדבר. לא ניתן היה להסתיר עוד. כל העיר נרעשה מהמקרה. „התחלתי לסבל ביחסים אחריו. ניסו לפדות אותו בכסף, באמצעות קשרים פנים לגביב העליון הבריטי של אז, מק-מייקל. הוא החזיר לי תשובה שהוא עושה הכל שבעלי יימצא. אבל הכל היה לשווא. אליהו לא חזר הביתה".

סיפורי האישי

זה קרה בשנת 1938

בתחילת דברי רוצה אני להתנצל על המצב שנוצר, ילדי מוקנים
אלא דובר בבית בכלל על אבא.
בזמני לא היו יועצים לפסיכולוגיה שידריכו אותי, איך וכיצד
להתנהג עם הילדים.
בחישוב קר כאד חשבתי, שעושה אני את הדבר הטוב ביותר, וזאת
באמת רציתי לעשות למען הילדים ולכן לא טיפרתי ולא דברתי על
אבא, ועל החטיפה.
פשוט כאד רציתי לחסוך להם את הצער, והדאגה שאני עצמי עברתי
על בשרי.
ברוך מקרים הוא שחודש לפני החטיפה חלם בעלי אליהו ז"ל שחטפו
אותו הערבים.
הוא קם בבקר אחד וסיפר לי על חלומו, אני כמובן הרגעתי אותו
באומרי החשוב טוב, יהיה טוב.
והמקרה שהיה קרה לאחר חודש ימים, אליהו נסע לאחותו וביסו
בעתליה בקשר לעבודה, ושם כמו שגיבא לו ליבו, הוא מצא את מותו
לאחר החטיפה.
אני אז הייתי מרודה עם 4 ילדים קטנים, אבל לא חסכתי כל מאמץ
כדי לנסות למצוא, ולשחרר אותו.
פניתי לכל המוסדות, וכן כל הפניות היתה גם הפניה לנציב -העליון
אשר סיפרתי לו על מצבי הקשה, וזה המכתב אשר קיבלתי תשובה
מסנו והוא בידי, שהוא מוכן לעזור לי בכל, אבל הרגע תקוה
הוא לא נותן לי.
בכל זאת קיותי שבאחד הימים יחזור אליהו הביתה, למעשה חייתי
באשליה 25 שנה, כל הזמן חשבתי שאליהו, חי ויחזור יום הביתה.
ברגע שהובא לקבורת אחים בראשון-לציון, אז היה ברור לי שזה
הסוף, אליהו לא יחזור יותר אלינו.

נחלת יהודה אסתר קירז'נר.

ראיון עם בתו של אליהו

קירצנר אורה

1. שאלה: מה נודע לאמפחתך על דבר החטיפה ?

תשובה: לאמפחתי נודע רק דברים אבואבאים ואמתים כך שלא יכולנו להסיק דבר.

2. שאלה: האם התאורר חשד באמפחתך על מה שאביך נעדר ?

תשובה: בבאנו הישוב היה קטן והתקופה היתה לפני קום המדינה אך הייתה לאהיה אפותת, נסיעה מאמקום לאמקום היתה אורכת זמן מאוסק, לכן לא חשדה אמי ביום או יומיים הראשונים אך לאחר מכן הידיעה פשטה מהר על אודות ה טיפה, אך לאמי תמיד היתה תקווה שאבי עדיין חי ויום אחד יגיע הביתה.

3. שאלה: מה היתה הרגשתך כשהתגלו עצמות אביך ?

תשובה: מצד אחד הרגשתי צער וכאב מכיוון שידעתי שאבי את ויותר לא אוכל לראותו בחיים, אך מצד שני, כיום אני מרגישה הקלה שנתגלה לי שאבי קבור בארץ ישראל ושעצמותיו נתגלו

4. שאלה: מה עשתה אמפ.ותך כדי לגלות ולהפר את קשר השתיקה ?

תשובה: לא ופ תי לל היה מ ות והיה פנתה לנציב העליון לכל ה ות כי שיגר ו לא ופחתי לאצוא את אבי ליהו קרינר.

Government of Palestine.

In replying to this letter please quote the date and reference number.

Chief Secretary's Office,
Jerusalem.

0/96/39.

26 April, 1939.

Madam,

I am directed to refer to your letter addressed to Lady MacMichael on the 20th March, 1939, regarding your husband, Eliahou Kirchner, and to inform you, with regret, that although every effort has been made to trace the whereabuts of your husband and the others who were abducted with him, the investigations have been unsuccessful and it is feared that there is now little hope of their recovery.

I am,
Madam,
Your obedient servant,

CHIEF SECRETARY.

Mrs. Esther Kirsner,
Salomon House,
Nachlat Yehouda,
near Richon le Zion.

Scanned with CamScanner

ביום אסויים קראה רחל כתבה בעיתון "אשריב" שבה הוזכרה חטיפת הקצין אשה לייזרוביץ' אשתו ברוריה וניסו אליהו.

רחל כתבה אכתב לאר ג' שרוני ואכאן החלה סדרת אכתבים שהביאה לפתיחת החקירה אחדש.

המכתבים שהביאו לפתיחת החקירה

ירושלים, 25.10.62

לכבוד ג. שרוני שלום!

קראתי את מאמרך מיום ששי 19.10.62 „קפה וציוביטה אצל אבו גביל". הזכרת שם את חטיפתו של הקצין משה לוזוביץ ומשפחתו כבית הסוחר בעתלית. המאמר נגע ללבי מאד, כי אני בתו של הקצין לוזוביץ. מאז מקרה החטיפה נעלמו עקבותיהם של הורי ודודי את-אמא — אליהו קירזנר.

עלה בדעתי שאילו יכולת להפגיש אותי עם הערבי הזה, אולי אפשר היה לדעת ממנו היכן נמצאות עצמותיהם, שלפחות נזכה לקבור אותם בקבר יש-ראל.

אני עוד זוכרת היטב את ליל החטיפה. נדמה כאילו זה היה אתמול. השנים הלפו והאנשים שכחו, אני לא שכחתי. אני זוכרת שאבא היה אז אחד הקצינים היהודים הבוכשרים, איש אמיץ ויסר- חבל שטופו היה כזה. זעזע בזמנו המקרה את הישוב היהודי. משפחה שלמה נחטפת, והיום שכחו. מסתפקים רק בהזכרת שם בלבד.

[illegible]ה לך באם תחשוב על הדבר ואולי [illegible] לעזור לי בנדון.

בתודה ובברכה,
רחל לנציצקי (לוזוביץ)
נתניה, 3.11.62

דיסנצ'יק היקר,

הר[illegible]ה לי להטריד בענין בעל או-מי[illegible]ני וגם „רומנטי" בסקצת!

[illegible]מה שלי „קפה וציוביטה אצל אבו גביל" (גליון ערב שמחת-תורה), הביאה לי מספר מכתבים. אני מצרף כזה לחשומת-לבך העתק של אחד המכתבים הללו, כי תוכנו נגע עד לבי.

אתה זוכר בודאי את פרשת החטיפה של הקצין לוזוביץ, אשתו וניסו. מאז החטיפה נעלמו עקבותיהם עד היום. שני ילדים, שנחטפו זמן-מה לפני כן מגבעת-עוז, נמצאו כעבור שלוש שנים קבורים ליד הכפר אום אל פחם. לאחר חטיפת לוזוביץ פרצה מלחמת העולם השניה והענין שקע ונשכח.

אולי כדאי ש„מעריב" יהיה היוזם למיבצע — לגלות היכן מקום הכנופיות של אבו-דורה את לוזוביץ ומשפחתו. אינני בטוח שהחקירה בכפרים הערבים תוכתר בהצלחה, מאחר שעברו מאז 25 שנה. בכל אופן כדאי אולי לנסות.

אנא, שקול בעניך והודיעני את החלטתך. ביקשתים עניתי לבתי של לוזוביץ המנחת, כי אינני סבור שהערבי מסייבה, שעליו כתבתי ברשימה, יוכל לעזור בענין. הכפרים הערבים שיש לחקור בהם הם בעיקר בואדי עארה, במשולש הצפוני ובמורדות הכרמל.

אולי כדאי לחטוף שיחה בענין זה עם המפכ"ל נחמיאס. סוף-סוף היה החטוף מראשוני הקצינים היהודים במשטרה. אני מציע זאת אף כי יודע אני שקל יותר לחדור למסתרי לבם של ערבים לא באמצעות אנשי חוק, אלא על-ידי אנשים שיש להם קשרי-ידידות עם הכפרים. השאלה היא, היכן למצוא את האנשים האלה.

בכל אופן, אני משאיר את הענין כולו, לשיקול דעתך ולהחלטתך.

שלך בידידות,
ג. שרוני (אבן-חן)

תל-אביב, מ"ז חשון תשכ"ד
13.11.1962

לכבוד מר יוסף נחמיאס
המפקח הכללי
המטה הארצי של המשטרה
כאן

מר נחמיאס היקר,

אני שולח לך כאן את מאמרו של סופרנו ג. שרוני (שמא לא קראת אותו) וכן מכתב של בת הקצין לוזוביץ אליו ואת מכתבו של סופרנו אלי.

ובקשתי אליך: האם יכולה המשטרה לעזור לרחל לוזוביץ-לנציצקי?

שלך בידידות,
א. דיסנצ'יק

לכבוד עורך „מעריב"

מר דיסנצ'יק היקר,

קיבלתי את מכתבך מיום 13.11 ביחד עם העתקי המכתבים מג. שרוני ולזרוביץ הבת.

הרעיון קוסם לי והטלתי על אחד הקצינים המתמצאים מאז במשעולי ערב והמעורבים בהליכותיהם לבחון מה הסיכויים לעלות על קצה קצהו של חוט.

אבקשך לא לגלות הדבר לאיש, כי לא הייתי רוצה בפרסום או רכילות אשר יעוררו תקוות שוא. אין המשימה מן הקלות. מאז 1938 עברו 25 שנת, ארבע מלחמות ומה לא!!!

אודיעך דבר כעבור שבועיים-שלושה.

שלך
י. נחמיאס

8.8.63

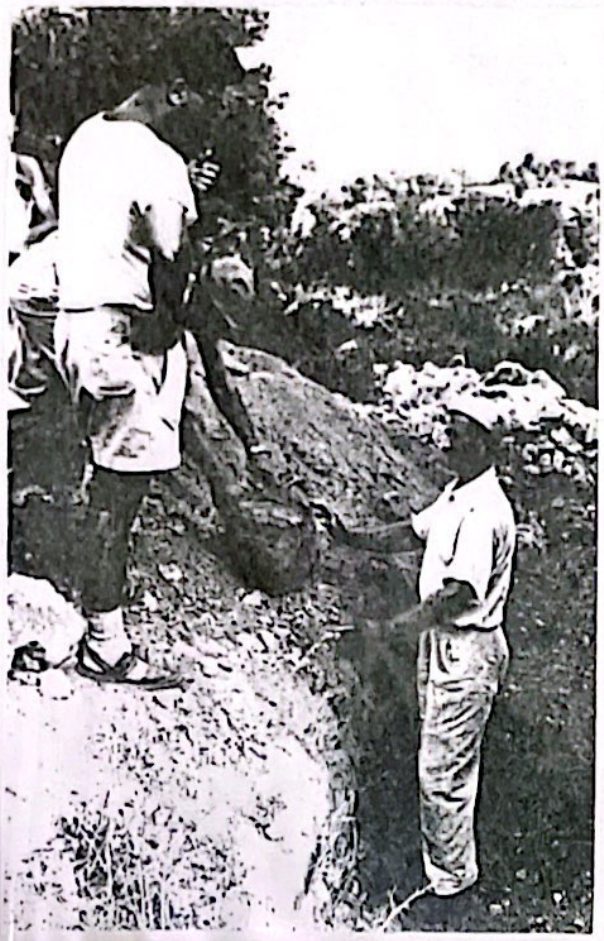

כפתורים ממקום הקבורה

כפתורים מן הבית נקבו יחד
עם הנ"ל לפני כ- 30 שנה.

Scanned with CamScanner

בשנת 1978 הוסרט בטלוויזיה הישראלית סרט תעודה הנקרא:
"תיק סגור" שתעד את תלאות חייהם והירצחם של
אליהו קירצנר והנוג לייבוביץ.
הביקורת היו נלהבות

שידרי הטלוויזיה והרדיו - היום והערב

טלוויזיה

תעודה: תיק סגור (22.00)

העלמות חייהם והירצחם של קצין מישטרת יהודי ביפי המנדאט, שלא נפתרה אלא בחלקה בעבור עשרים וחמש שנים — חושלה בשידור חוזר בשידור התיעודי של נקרשון רוגל „תיק פתוח", לרגל הגמקת הגרס הראשון של רשות־השידור ליוצרי הסרט בתחום תכניות הטלוויזיה.

הגרשת החלה בקיץ 1936. המרד של ערביי ארץ־ישראל, שכוון נגד השילטון הבריטי והיישוב היהודי — היה בשיאו. ב־16 באוגוסט התקיפה כנופיית בת כ־100 ערבים את מחנה האכירים בעתלית. בפחלצה, חיפשו התוקפים את בני מישפחת הקצין משה לוזובין, שהתגוררה במקום. הם נטלו עימם את האב, משה, האם, ברוריה, הגיש אליהו קירצנר ואת שלושת ילדי המישפחה — רחל בת ה־13, יפרת בן ה־8 וחיי בן השתחיים וחצי. הילדים שוחררו כעבור שלושה ימים. המדינה שבהם, רחל, זכרה, כי עשתה את צעקת אמה, ידיה, ואחר־כך דממה.

שלושה ימים לאחר החטיפה בעתלית, אור ליום שבת בחודש אגוסט, נילה שומר־ליד בית המשאבה הישן של קיבוץ מישמר־העמק, שלוש דמויות קטנות, מפק צוקדות, מפק זוחלות. תחילה חשש מפני התקפת ערבים ורצה לפתוח באש, אך פתאום שמע צעקות של ילדה: „אל תירה, אנחנו ילדי לוזובין".

הילדים, שנמצאו בשדה, נקאו עימם מיכתבים שהוערו למידעים הערבים. מיכתבם, יוסף עביד אבו־דוזה, מנהיג הכנופיות הערביות באיזור ועין והצפון כתב כי הוא משחרר את בני הקצין כמחאה של האומה הערבית הלוחמת. שאין לה ענין בהרגת ילדים. המשוחררים לא ידעו לספר הרבה על גורל הוריהם. לדבריהם, הוגרדו מהם מיד לאחר החטיפה, עיניהם נקשרו והם הורכבו על סוסים והועברו מכפר לכפר.

בשנת 1940 נתפש אבו־דוזה בעבר־הירדן. הוא הוסגר לשילטונות ארץ־ישראל. תוקרר עימתו אותו עם רחל, בתו של לוזובין. היא זיהתה אותו בודאות ונילה בפני החוקרים את מיקום החטיפה כמיטב זיכרונה. אבו־דוזה הכחיש הכל. „כזבה" (שקרנית) — הוא צעק בפניה.

ב־18 בפברואר 1941 נתלה. הוא מת מבלי לגלות דבר על גרשת החטיפה. ויש נמר למצוא על מפש אחד בלבד: דגה המוכתר של הכפר רומאנה.

כעבור עשרים וחמש שנים, באוקטובר 1963, מכר שמו של לוזובין בשיחה עקיים עיתונאי עם אחד מערביי המשולש על מאורעות 36—39. הפידום המחודש לשיחה, הניע את ילדי לוזובין לנקוט פעולה. לבקשתם, ולבקשת אנשי העיתון, נאותה מישרת ישראל לחקור בגרשה מחדש, בתקוה למצוא לפתוח את מקום קבורת הנרצחים.

החקירה הופקדה בידי הקצין שלמה בן־אלקנה, בשל עברו הביטחוני והמודיעיני ובשל היותו „ערבישי" מנסה. תוך ימים אחדים נפגש עם עשרות אנשים. ביום השלישי לחקירתו נודע לו, כי קיים אדם היודע את מקום קבורתם. חקירתו המאופצת נשאה פרי.

רוגל (הסרים וביפוי) מציג בסרטו גרשה זו על כל גילגולה. צילם: משה נעיר. המיקה בפועל: מאיה דוקלר. עריכת סרט: חמי מזר.

הטלוויזיה במיטב

רציתי להודות לכל נקדימן רו־גל ולכל הצוות שעזר על ידו — על התוויית הסרגמת שרפניקו לי מנסי הטלוויזיה בתכנית הדוקומנ־טרית המשלה „תיק סגור".

סיפור הסרגדיה של חטיפת כמ־פתח לייזובין בעתלית, הושלה בי מגינו בעריכה כה מכובדת, אמינה, אנושית ומרגשת שמזמן לא זכינו לשכמותה. הורגש היטב הליווד הי יסודי, המחקר והשימוש בחומר ארי כיתי מהימן שהגיש את עורכי הי תכנית. השילוב המוצלח והמרתק

של הרקע ההיסטורי בתקופת „הי מאורעות" בארץ, יחד עם הסיפור האישי והאנושי של בני המשפ חה — והמרואיינים האחרים בתב נית — יצרו מזיגת גלחי רגילת של סיפור אישי והיסטורי מבלולות ה ארץ הזאת.

הייתי בא ונרגשת נוכח המסר ד קמן בערב זה. כי יתן והשלהיו שלנו הרבה בעתיד בתכניות בע ערנים אנושיים, חינוכיים ויש ליים כמ ג זה.

חיפה תמר מנ

צבירות של רבקה פלוטקין (קירצנר)

אני בת דודה של אליהו קירצנר ז"ל, אני זוכרת אותו כאדם יפה, ישר וטוב לב, באוקטובר שנת 1936, שולמית-אמותי ז"ל - עברה בביתה "שרל" - (ביתה לסבון ע"י תנצה). נפולה שמועה שהערבים מתנפלים על ביתה תנצה (ביתה לרהיטים). אליהו, בטוב לבו קפץ על אופניו, ומהר נסע לביתה על מנת להלך את אמותי שולמית - ולהביאה הביתה.

אני זוכרת, אם כן, כי לפני שנסע לעתלית (נסיעת המות), פגש את אמא שלי (שה"ת בזכרו) - והיא אמרה לו: "למה אתה נוסע לעתלית, הרי שם מפוכן?"

והוא ענה לה: יש לי ילדים קטנים בבית ואני צריך לדאוג לפרנסתם.

1.2.1995

אליהו נסע לאוסטרליה בלבד לפני, בשביל מלא כלום
קשה באמת, הוא פנה לבנק המלכותי - שמעון שטר, שהתגורר
במלבורן. אבל עדיין לא בתחילת דרכו בשביל המסחר
בדקר בטקסטיל. הוא פתח חנות ובן היה סובן אבל
עשר סתויות של הבנק - להעניק שונות בעיר.
יחד עם עלייתו בעסקו, היה פיאל בקהילה היהודית
שבמלבורן, שתפקידה היה לעזור למהגרים יהודים שהגיעו לעיר
מאירופה המזרחית. אליהו גם היה יכול אז לעזור העשרה הבנתי במלבורן.
בתו היה נתמת לכל יהודי בעיר, לעזרה ובקבלת עצות. עדה.
בחגי ישראל ובגלל הסדר היו מוזמנים אנשי יהודים
שגרו אצל ישראל לאוסטרליה.
נכתב ע"י חיים בן-עלה - בן דוד של אסתר בירבאום
שתי המשפחות יחד עם משפחת אליהו במלבורן אוסטרליה
בשנת 1929 - 1933.
נר 19.2.74

כתבו: אריק ברנשטיין

דובי יסקובוביץ